

Alexander Melnikov, piano

Palau Piano

Dimecres, 04.03.20 – 20 h

Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

VI (fragment)

“Només sé que, esverat amb la brasa, l’ha colgada a la cendra i que comença: viatge al poble dels horitzons repartits, viatge al poble dels refugis que es mouen, una flor que amb el poder no hi intima, una flor que s’esclafa per viure...”

Blanca Llum Vidal — *Aquest amor que no és u* (2018)

Programa

I part	
Claude Debussy (1862-1918)	
<i>Dotze preludis</i> (llibre I)	45’
Danseuses de Delphes: Lent et grave	
Voiles: Modéré	
Le vent dans la plaine: Animé	
Les sons et les parfums tournent dans l’air du soir: Modéré	
Les collines d’Anacapri:Très modéré	
Des pas sur la neige: Triste et lent	
Ce qu’a vu le vent d’ouest: Animé et tumultueux	
La fille aux cheveux de lin: Très calme et doucement expressif	
La sérénade interrompue: Modérément animé	
La cathédrale engloutie: Profondément calme	
La danse de Puck: Capricieux et léger	
Minstrels: Modéré	

II part	
Claude Debussy	
<i>Dotze preludis</i> (llibre II)	41’
Brouillards: Modéré	
Feuilles mortes: Lent et mélancolique	
La puerta del vino: Mouvement de Habanera	
Les fées sont d’exquises danseuses: Rapide et léger	
Bruyères: Calme	
General Lavine - eccentric: Dans le style et le mouvement d’un Cakewalk	
La terrasse des audiences du clair de lune: Lent	
Ondine: Scherzando	
Hommage à S. Pickwick Esq. P.P.M.P.C.: Grave	
Canope: Très calme et doucement triste	
Les tierces alternées: Modérément animé	
Feux d’artifice: Modérément animé	

Durada de la pausa 15’

Evocació

Els vint-i-quatre *Preludis* de Debussy per a piano rememoren J. S. Bach i Chopin, fonts conceptuals que proposen racionalitat i/o estats d’ànim. Debussy, en canvi, evoca, “deshumanitza” el llenguatge i proposa una adhesió al simbolisme; la seva música sembla més un moment que un camí.

Els dos llibres dels *Preludis* són una obra de maduresa (1909-1912) que explora les qualitats del so; petites peces en les quals hi ha poc artifici tècnic, tret d’algunes com “*Ce qu’a vu le vent d’ouest:Animé et tumultueux*”, un joc de tensions subtil, amb la presència d’aquell referent tan estimat pel compositor: la naturalesa.

Com en les sèries de Bach i Chopin, els presideix la seqüència de tonalitats. I aquí, amb preferències, la idea de tonalitat estableix una clara aliança amb el color i indueix a una definició del caràcter.

L’humor, per exemple, que veiem a “Général Lavine - eccentric”. O el silenci, el buit, en el breu preludi “Des pas sur la neige”, la rítmica del qual ha de tenir “*el valor sonor d’un fons de paisatge trist i glaçat*”. Al joc de fades de “Les fées sont d’exquises danseuses”, els bemolls ballen en aire *scherzando* que flueix ondulant en una magistral indefinició tonal; la mà dreta en tecles negres i l’esquerra a les blanques.

La inspiració també flueix al passat llunyà amb tints exotistes i medievals a “La cathedrale engloutie”, un dels *Preludis* més extensos i magistrals.

L’estètica de l’“evocació” ja es manifesta en Debussy a les *Estampes* (1903), peces marcades per l’exotisme, que també assumirà i definirà Albéniz al començament de la seva suite *Iberia*. Som al terreny de la poesia (música sense paraules; paraules sense música). No és casual la presència inspiradora d’*Ariettes oubliées* de Verlaine en “Le vent dans la plâne”, o de Baudelaire al següent, “Les sons et le parfums”.

L’exotisme parisenc estimula un grau exquisit de refinament evocant en poesia llocs o paisatges. Debussy va conèixer només per una foto postal “La puerta del vino” de l’Alhambra, i el seu llenguatge arriba a un grau summament subtil, distant de les peces “espanyolistes” de Chabrier o Saint-Saëns. En aquest refinament (“La sérénade interrompue”, que evoca la guitarra) resulta clar el diàleg amb Albéniz, Viñes i Falla, llavors a París.

Cal assenyalar, en aquest tema, que els *Preludis* dels dos llibres van ser estrenats entre el 1911 i el 1913, alguns pel compositor i una gran part per Ricard Viñes. Tant el pianista Ricard Viñes que estrenava les obres de Debussy, Ravel, Satie..., o Manuel de Falla, el seu deixeble, o abans Isaac Albéniz, es van ocupar d’aportar perfils d’aquelles evocacions.

Jorge de Persia, crític musical

Alexander Melnikov, piano

Es graduà al Conservatori de Moscou amb Lev Naumov. Manté una estreta vinculació amb Sviatoslav Richter, que el convidà a diversos festivals a Rússia i a França. Ha guanyat concursos prestigiosos: Concurs Internacional Robert Schumann de Zwickau (1989) i el Reina Elisabet de Brussel·les (1991). Interessat en programes poc habituals, des de ben jove s'endinsà en les interpretacions historicistes, amb referents com són Andreas Staier i Alexei Lubimov, i actua habitualment amb la Freiburger Barockorchester, Musica Aeterna i Akademie für Alte Musik de Berlín.

Com a solista ha treballat amb la Royal Concertgebouw Orchestra, Gewandhausorchester de Leipzig, Orquestra de Filadèlfia, NDR Elbphilharmonie Orchester, HR-Sinfonieorchester, Orquesta Nacional Russa, Münchner Philharmoniker, orquestres filharmòniques de Rotterdam i de la BBC, Orchestre des Champs Élysées i NHK Orchestra, dirigit per Pletnev, Currentzis, Dutoit, Järvi i Gergiev, entre d'altres.

Amb Andreas Staier va fer un programa centrat en Bach en diàleg musical amb Xostakóvitx. I recentment han enregistrat un programa Schubert a quatre mans, que també ofereixen en concert.

La música de cambra també resulta essencial en la seva carrera, especialment amb el violoncel·lista Jean-Guihen Queyras.

Per a Harmonia Mundi ha gravat amb Isabelle Faust la integral de les *Sonates per a violí i piano* de Beethoven, que ha obtingut diversos premis i n'ha esdevingut tota una referència. També ha gravat les *Sonates* de Brahms. El seu *Preludis i fugues* de Xostakóvitx va ser considerat un “*dels 50 millors enregistraments de tots els temps*” («BBC Music Magazine»). També té al mercat música de Rakhmàninov i Scriabin, i el darrer CD, *Four pieces, four pianos* (2018) ha estat lloat per la crítica.

La temporada 2019-20 continua amb la seva gira “L'home amb diversos pianos”, en què ofereix un recital amb instruments de diverses èpoques per mostrar l'entorn de composició de les obres, i que ha tocat a Tòquio, Viena i Schwetzingen. La seva agenda inclou col·laboracions amb l'Ensemble Resonanz, Gewandhausorchester, Tapiola Sinfonietta, amb actuacions a la Philharmonie de Berlín, Wigmore Hall de Londres, Setmana Beethoven de Bonn, São Paulo, i gires amb Isabelle Faust per l'Amèrica del Nord i l'Àsia.

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

D.L.: B233-2020

També et pot interessar

Palau Piano
Dimarts, 28.04.20 – 20 h
Sala de Concerts

Preus: 20 i 30 euros

Benjamin Grosvenor, piano

J-Ph. Rameau: “*Gavotte*” i “*Variations*” de la *Suite en La menor*

L. Van Beethoven: *Sonata núm. 4, en Mi major, op. 7*

F. Liszt: *Berceuse*

F. Liszt: *Sonata en Si menor*